

Arrest

nr. 121 775 van 28 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 augustus 2013 dient verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit het Eurodacverslag van 19 augustus 2013 blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekende partij op 1 augustus 2013 in Italië werden genomen.

1.3. Op 16 september 2013 worden de Italiaanse autoriteiten verzocht tot overname. Op 26 november 2013 willigden de Italiaanse autoriteiten expliciet de overname in.

1.4. Op 6 december 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1):

*naam : M (...)
voornaam : O (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 18.08.2013 is aangekomen in België. Op 19.08.2013, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Arabische Republiek Syrië (verder: Syrië) te bezitten en geboren te zijn in Damascus op 27.07.1991.

Uit het Eurodacverslag van 19.08.2013 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 01.08.2013 te Siracusa werden genomen nadat betrokkene op illegale wijze het gebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Italië. Op 12.11.2013 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 18§7 verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 18§1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot overname dat hen op 10.09.2013 op basis van art. 10§1 van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt. Op 26.11.2013 willigden de Italiaanse autoriteiten weliswaar laattijdig maar wel expliciet het overnameverzoek voor betrokkene in op basis van art. 10.1 van de Dublin-II-Verordening.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.08.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nergens elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd er op gewezen dat uit het Eurodacverslag van 19.08.2013 blijkt dat zijn vingerafdrukken in Italië werden genomen. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken nergens werden genomen. Betrokkene werd nogmaals geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 19.08.2013 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 01.08.2013 genomen werden te Siracusa, Italië en of hij daar een verklaring voor had. Betrokkene verklaarde daarop dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië. Betrokkene werd er vervolgens op gewezen dat dit niet de vraag was maar dat er gevraagd werd of zijn vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Italië werden genomen en dat hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat dit op het moment van zijn gehoor op de DVZ van 23.08.2013 ongeveer drie weken eerder was. Betrokkene verklaarde verder dat zijn vingerafdrukken ook genomen werden in Frankrijk door de politie maar dat hij niet weet waar en dat hij een document kreeg maar dat hij niet meer heeft maar dat hij er geen asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.08.2013 dat hij Syrië in juli 2013 verlaten zou hebben met een klein bootje en een schip. Betrokkene verklaarde verder dat hij via onbekende plaatsen uiteindelijk een zestal dagen later in Italië zou zijn toegekomen en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen maar dat hij er geen asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde verder dat hij ongeveer één week later vanuit Italië per trein naar Frankrijk gereisd zou zijn waar zijn vingerafdrukken door de politie zouden zijn genomen. Betrokkene verklaarde verder dat hij ongeveer drie dagen later vanuit Frankrijk per trein naar België zou zijn gereisd waar hij één week voor asielaanvraag dd. 19.08.2013 zou zijn aangekomen en waar hij vervolgens op 19.08.2013 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van het Eurodacverslag van 19.08.2013 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 01.08.2013 te Siracusa werden genomen nadat betrokkene op illegale wijze het gebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Italië en de uiteindelijke verklaring van betrokkene dat zijn vingerafdrukken inderdaad genomen werden in Italië maar dat hij er geen asiel aanvraag werd op 10.09.2013 op basis van art. 10§1 van de Dublin-II-Verordening voor betrokkene een overnameverzoek overgemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. Op 12.11.2013 werden de Italiaanse autoriteiten er

vervolgens via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 18§7 verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 18§1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot overname dat hen op 10.09.2013 op basis van art. 10§1 van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt. Op 26.11.2013 willigden de Italiaanse autoriteiten weliswaar laattijdig maar wel expliciet het overnameverzoek voor betrokkene in op basis van art. 10§1 van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Syrië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht naar Italië. Betrokkene stelde dat ze niet goed behandeld zouden zijn toen ze de vingerafdrukken namen en dat één van de asielzoekers die weigerde zijn vingerafdrukken te laten nemen, hard zou zijn aangepakt en dat er gelukkig mensen aanwezig waren van een mensenrechtenorganisatie die hier tegen geïntereceerd zouden hebben (DVZ, vraag 40).

Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, dient het volgende te worden opgemerkt: art. 18 van de Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 stelt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 4, in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar, en onder art. 8, in casu elke vreemdeling van vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden, van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 vallen, verplicht zijn hun vingerafdrukken te laten nemen. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 4 en art. 8 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 4 en art. 8 van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000. Het gegeven dat indien men dit weigert de bevoegde autoriteiten eventueel verplicht zijn om dit af te dwingen, betekend echter niet dat de Italiaanse autoriteiten hierbij automatisch en zonder meer buitensporig en niet noodzakelijk geweld zouden gebruiken. Derhalve kan dit niet zonder meer automatisch beschouwd worden als een niet correcte of

onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene in eerste instantie tijdens zijn gehoor verklaarde dat zijn vingerafdrukken nergens werden genomen terwijl uit het Eurodacverslag van 19.08.2013 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 01.08.2013 te Siracusa werden genomen nadat betrokkene op illegale wijze het gebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Italië. Pas nadat betrokkene geconfronteerd werd met deze resultaten gaf betrokkene aan dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Italië genomen werden maar dat hij er geen asielaanvraag (DVZ, vraag 24). Dat betrokkene na confrontatie met de resultaten in het Eurodacverslag van 19.08.2013 toegeeft dat zijn vingerafdrukken effectief in Italië werden genomen, wijzigt echter niets aan de vaststelling dat betrokkene in eerste instantie expliciet verklaarde dat zijn vingerafdrukken nergens genomen werden. Hieruit blijkt dan ook op zijn minst dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande het al dan niet nemen van zijn vingerafdrukken in andere landen, waaronder de Dublin Lidstaten. Rekening houdende met het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag mag van de asielzoeker op zijn minst verwacht worden dat hij gedurende zijn gehoor van in het begin coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, hetgeen bij betrokkene zonder meer niet het geval is aangezien hij pas na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 19.08.2013 toegaf dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Italië. Door het afleggen van dergelijke incoherente verklaringen ondergraaft betrokkene bovendien het aannemelijk karakter van het geheel van zijn verklaringen. Hierdoor reizen er bovendien eveneens vragen over het aannemelijk karakter van de verklaringen van betrokkene met betrekking tot de aangehaalde redenen waarom hij zich zou verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die te maken hebben met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn Dublin-gehoor op de DVZ van 23.08.2013 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat hij al veel gehoord heeft over België en dat zijn vrienden in Italië hem verteld hebben dat België een goed land is

en dat de Belgische overheid de mensen goed behandelt en dat hij al sinds hij tien jaar oud was van België hield (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze opgegeven reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij gehoord heeft en van wat vrienden hem zouden hebben verteld en hij dus vernomen heeft via derden Aan dergelijke informatie of advies dat men van derden krijgt, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen op aanraden van zijn vrienden zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. De verklaringen van betrokkene dat hij al sinds hij tien was van België houdt, is niet van die aard hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht te plaatsen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand haalde betrokkene aan dat hij last heeft van maagproblemen en dat hij in Syrië gemarteld zou zijn waardoor hij nu last heeft van gezondheidsproblemen en dat de veiligheidsdienst hem geschopt en geslagen zou hebben en dat hij ook last heeft van ademhalingsproblemen omdat hij sinusitis heeft (DVZ, vraag 39). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij last heeft van maagproblemen en ademhalingsproblemen omdat hij sinusitis heeft en dat hij in Syrië gemarteld zou zijn en door de veiligheidsdienst geslagen en geschopt zou zijn, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 10§1, art. 18§1 en art. 18§7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen (4).”

1.5.Op 19 december 2013 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid door de Raad verworpen bij arrest nr. 116 182.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van de verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing foutief stelt dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag. Artikel 3 van de Dublin II-verordening verplicht België namelijk de asielaanvraag te behandelen. Ook volgens de criteria van hoofdstuk II van de Dublin II-verordening is

België de enige lidstaat die de asielaanvraag dient te behandelen. Verzoekende partij citeert de in artikel 6 tot en met 10 genoemde criteria. Zij meent dat deze criteria niet van toepassing zijn. Meer specifiek met betrekking tot artikel 10 stelt verzoekende partij dat zij Italië niet is binnengekomen via een derde land, maar tot nader order via Griekenland, dit gelet op de geografie. Daar een terugsturing naar Griekenland sinds het MSS-arrest in strijd is met de artikelen 3 en 13 EVRM is noch Italië noch Griekenland verantwoordelijk om de asielprocedure te behandelen. In casu is dan ook artikel 13 van de Dublin II-verordening van toepassing. Nu zij voor het eerst een asielverzoek heeft ingediend in België, is België verantwoordelijk. Verder wijst de verzoekende partij erop dat Italië nooit binnen de wettelijke termijn expliciet toestemming heeft gegeven voor haar overname. Verzoekende partij wenst voorts ook dat haar asielaanvraag in België wordt behandeld en zij heeft zich ook uitdrukkelijk verzet tegen een terugsturen naar Italië wegens de slechte opvang van asielzoekers aldaar.

2.2. De bevoegdheid van de Italiaanse overheden voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij volgt uit artikel 10, §1 en artikel 18, §7 van de Dublin II-verordening.

Voormeld artikel 10, §1 luidt als volgt:

“Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

Uit het Eurodac-verslag blijkt dat de vingerafdrucken van de verzoekende partij voor het eerst in het Schengengebied in Italië werden genomen. In Italië werd vastgesteld dat de verzoekende partij op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden, zoals bedoeld in voormeld artikel.

De bewering van de verzoekende partij dat zij niet binnengekomen is via een derde land maar via Griekenland, gaat niet op. Artikel 10, §1 van de Dublin II-verordening wijst er immers op dat wanneer is vastgesteld aan de hand van bewijsmiddelen dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht komende vanuit een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat berust. De verzoekende partij is aldus binnengekomen, volgens haar verklaringen, via de zee en in Italië werd vastgesteld aan de hand van bewijsmiddelen, in casu vingerafdrucken, dat de asielzoeker op illegale wijze de grens van Italië heeft overschreden. De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij eerst de grens van Griekenland heeft overschreden en aldus daar is binnengekomen kan hieraan geen afbreuk doen.

Gezien in Italië werd vastgesteld dat de verzoekende partij op illegale wijze de grens van de lidstaat heeft overschreden, zoals bedoeld in artikel 10, §1 van de Dublin-II-verordening, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de Italiaanse autoriteiten.

Artikel 18, §7 van de Dublin-II-verordening luidt als volgt:

“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst”

Gezien de Italiaanse autoriteiten, in eerste instantie, nalieten om binnen de toegestane termijn in te gaan op het overnameverzoek, dan wel hun opmerkingen omtrent de correctheid ervan te formuleren, worden zij geacht het overnameverzoek te aanvaarden.

De kritiek van de verzoekende partij dat er nooit binnen de wettelijke termijn expliciet toestemming werd gegeven door Italië is dan ook niet dienend. Bovendien wijst de Raad erop dat de Italiaanse overheden, zij het laattijdig, zich alsnog expliciet akkoord verklaarden met de overname van de verzoekende partij.

2.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM.

Zij wijst erop dat sinds het uitbreken van de Arabische lente massaal veel vluchtelingen naar Italië stromen. Italië is hierop niet voorbereid met schrijnende humanitaire toestanden tot gevolg. Herhaaldelijk hebben mensenrechtenorganisaties hierover bericht. Verzoekende partij citeert enkele passages dienaangaande. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit recent onderzoek zou blijken dat de toestand in Italië verbeterd zou zijn. Verzoekende partij betwist dit echter om twee redenen: het recent onderzoek dateert van april en mei 2011. Dit zijn rapporten van twee jaar geleden zodat zij bezwaarlijk recent kunnen worden genoemd. Verder citeert zij uit een stuk 6 van de NOS. Verzoekende partij meent geen menswaardige opvang te zullen krijgen noch een eerlijke kans bij haar asielaanvraag in Italië. Er blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken moeite heeft gedaan om de actuele situatie in Italië aangaande vluchtelingenopvang in ogenschouw te nemen.

2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragssluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.5.1. De verzoekende partij voert aan dat zij in Italië zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst ter zake naar een artikel van Artsen Zonder Grenzen, UNHCR, de Wereld Morgen en Wikipedia en een artikel “*Asielzoekers vangen bot in Italië*”, die als bijlagen aan het verzoekschrift worden gevoegd.

Lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij de conformiteit van de overdracht van de verzoekende partij aan Italië met artikel 3 van het EVRM als volgt heeft beoordeeld: *“Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Syrië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht naar Italië. Betrokkene stelde dat ze niet goed behandeld zouden zijn toen ze de vingerafdrukken namen en dat één van de asielerzoekers die weigerde zijn vingerafdrukken te laten nemen, hard zou zijn aangepakt en dat er gelukkig mensen aanwezig waren van een mensenrechtenorganisatie die hier tegen geprotesteerd*

zouden hebben (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat, in casu Italië, dient het volgende te worden opgemerkt: art. 18 van de Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 stelt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 4, in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar, en onder art. 8, in casu elke vreemdeling van vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden, van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 vallen, verplicht zijn hun vingerafdrukken te laten nemen. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 4 en art. 8 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 4 en art. 8 van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000. Het gegeven dat indien men dit weigert de bevoegde autoriteiten eventueel verplicht zijn om dit af te dwingen, betekend echter niet dat de Italiaanse autoriteiten hierbij automatisch en zonder meer buitensporig en niet noodzakelijk geweld zouden gebruiken. Derhalve kan dit niet zonder meer automatisch beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene in eerste instantie tijdens zijn gehoor verklaarde dat zijn vingerafdrukken nergens werden genomen terwijl uit het Eurodacverslag van 19.08.2013 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 01.08.2013 te Siracusa werden genomen nadat betrokkene op illegale wijze het gebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Italië. Pas nadat betrokkene geconfronteerd werd met deze resultaten gaf betrokkene aan dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Italië genomen werden maar dat hij er geen asiel aanvraag (DVZ, vraag 24). Dat betrokkene na confrontatie met de resultaten in het Eurodacverslag van 19.08.2013 toegeeft dat zijn vingerafdrukken effectief in Italië werden genomen, wijzigt echter niets aan de vaststelling dat betrokkene in eerste instantie expliciet verklaarde dat zijn vingerafdrukken nergens genomen werden. Hieruit blijkt dan ook op zijn minst dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande het al dan niet nemen van zijn vingerafdrukken in andere landen, waaronder de Dublin Lidstaten. Rekening houdende met het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag mag van de asielzoeker op zijn minst verwacht worden dat hij gedurende zijn gehoor van in het begin coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, hetgeen bij betrokkene zonder meer niet het geval is aangezien hij pas na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 19.08.2013 toegaf dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Italië. Door het afleggen van dergelijke incoherente verklaringen ondergraaft betrokkene bovendien het aannemelijk karakter van het geheel van zijn verklaringen. Hierdoor reizen er bovendien eveneens vragen over het aannemelijk karakter van de verklaringen van betrokkene met betrekking tot de aangehaalde redenen waarom hij zich zou verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die te maken hebben met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May

2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielpcedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.”

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht en dat tevens werd geoordeeld dat uit de gezaghebbende rapporten van NOAS en OSAR van respectievelijk april 2011 en mei 2011 blijkt dat niet op voorhand vast staat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin II-verordening aan Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Tevens wordt geoordeeld dat het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is of was van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, niet automatisch betekent dat de verzoekende partij blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De verwerende partij is dan ook tegemoet gekomen aan haar verplichting om na te gaan of de verantwoordelijke lidstaat, zijnde Italië, in staat is de grondrechten van de asielzoeker te vrijwaren.

Ook de Raad hecht in casu waarde aan de rapporten van OSAR, Asylum procedure and reception conditions in Italy, may 2011 en NOAS, The italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat omtrent de asielzoekers die in het kader van de Dublin II-verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. De verwerende partij steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoekende partij naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt. Deze rapporten zijn bij het administratief dossier gevoegd.

Lezing van het NOAS-rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (NOAS-verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partij die door middel van haar raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS-rapport waarin duidelijk wordt omschreven welke concrete stappen de verzoekende partij dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Uit dit rapport blijkt tevens dat diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, meestal toegang krijgt tot de verdere afhandeling van zijn asielpcedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag).

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin II-verordening betreft, meldt voormeld rapport dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA-centrums, onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. In casu, zijn er echter geen indicaties voorhanden dat de verzoekende partij zich in dat geval bevindt. In de luchthaven Fiumicino krijgen Dublinterugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er actueel in Italië opvangcapaciteit is en dat asielaanvragen er wel degelijk worden behandeld, zodat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij in zeer algemene bewoordingen stelt dat Italië niet in staat is zijn vluchtelingen op een menswaardige manier op te vangen.

Bij nazicht van de door de verzoekende partij bijgevoegde stukken stelt de Raad vast dat zowel het rapport van Artsen zonder Grenzen, als dat van het UNHCR en het artikel van Wikipedia betrekking hebben op de situatie van bootvluchtelingen die aankomen op het eiland Lampedusa. Ook in het krantenartikel dat de verzoekende partij voorlegt staat de situatie van de “bootvluchtelingen” centraal. Ook het artikel dat de verzoekende partij voorlegt en waaruit zij citeert met als titel ‘Asielzoekers vangen bot in Italië’ – en dus geenszins het verslag van ICS omtrent de asielprocedure in Italië zoals de verzoekende partij verkeerdelijk aangeeft in haar inventaris – hebben geen betrekking op asielzoekers die in het kader van de Dublin-procedure aan Italië worden overgedragen, maar vooral op asielzoekers uit Noord-Afrika, zoals ook blijkt uit de ondertitel van het artikel. De verzoekende partij toont op geen enkele concrete wijze aan hoe dit van betekenis kan zijn voor asielzoekers die in het kader van de Dublin-procedure aan Italië worden overgedragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de documentatie waarnaar de verzoekende partij verwijst om aan te tonen dat haar overdracht naar Italië een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM te algemeen van aard is. Deze informatie bevat immers geen specifieke informatie met betrekking tot asielzoekers die in het kader van de Dublin II-verordening worden overgedragen aan Italië.

De Raad merkt ten overvloede tevens op dat het EHRM in een recente zaak stelt dat, hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden voor asielzoekers in Italië tekortkomingen vertonen, er geen sprake is van een systematisch falen van het systeem bij het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers en vluchtelingen als een kwetsbare groep, zoals in *MSS v. Griekenland en België* (EHRM, 2 april 2013, Hussein / Nederland, § 78).

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de rapporten waarnaar de verwerende partij verwijst dateren van twee jaar geleden, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij zelf citeert en verwijst naar rapporten van 2009 en 2011. Het artikel uit de *Wereld Morgen* is recenter doch dit artikel verwijst inhoudelijk voortdurend naar de situatie in Italië tussen 2009 en 2011. Hetzelfde kan worden gezegd van de informatie die de verzoekende partij van Wikipedia heeft afgedrukt, in zoverre Wikipedia al als een objectieve bron kan worden beschouwd. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de rapporten waaruit de verwerende partij citeert niet meer actueel zouden zijn.

In de mate de verzoekende partij aldus van mening is dat er in Italië geen huisvesting is voor asielzoekers, dat er een reëel risico is dat zij er op straat zou belanden en dat er onvoldoende voedsel en medische verzorging beschikbaar is, dient te worden opgemerkt dat de informatie waar de verzoekende partij naar verwijst niet van die aard is om de vaststellingen van de verwerende partij, gebaseerd op gezaghebbende informatie (rapporten NOAS en OSAR), in concreto te weerleggen.

Dergelijk algemeen betoog volstaat niet. De verzoekende partij laat na concrete en op haar situatie betrokken elementen aan te brengen die het standpunt van de verwerende partij voor wat betreft de beoordeling van haar dossier, kunnen ontkrachten.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de arresten nr. 70 391 en nr. 25 959 van de Raad, dient te worden opgemerkt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De loutere verwijzing naar de voornoemde arresten is dan ook niet dienstig.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER